

Nr 503.

Av herr **Hansson** i Vännäsby **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 269, angående ersättning av statsmedel för vissa skador och kostnader till följd av Ume- och Vindelälvarnas översvämning år 1938.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 269, be vi att få anföra följande.

I propositionen föreslås ersättning för vissa skador och kostnader till följd av Ume- och Vindelälvarnas översvämning år 1938. Såväl länsstyrelsen i Västerbottens län som den av Kungl. Maj:t förordnade särskilda utredningsmannen hava ansett, att ersättning borde utgå med skadans hela belopp och oberoende av den skadelidandes ekonomiska förhållanden, medan statskontoret anfört invändningar mot detta och hänvisat till de i anledning av 1927 års Väneröversvämning tillämpade fördelningsgrunderna. Departementschefen anser för sin del, att ersättning av statsmedel bör beviljas utan behovsprövning men att skadorna ej må med mer än tre fjärdedelar av skadebeloppen ersättas av statsverket.

För vår del kunna vi ej finna denna senare grundsats för ersättningen fullt tillfredsställande. Länsstyrelsens och utredningsmannes förslag hade enligt vår mening i detta avseende bort följas, och detta redan av den anledningen, att den värdering, som legat till grund för uppskattningen av skadornas storlek och för beräkning av ersättningen, synes oss vara, ehuru givetvis fullt objektiv, dock hållen i underkant; åtskilliga smärre värden ha ju också uteslutits ur beräkningen.

Därtill kommer, att den befolkning, som här lidit ekonomiska förluster, merendels befinner sig i små omständigheter, varför den sociala behovssynpunkten får anses i förevarande fall äga särskild kraft. Befolkningen har gjort stora ansträngningar och uppoffringar, ej minst av ekonomiskt slag, för att kunna skydda sig mot faran och möta katastrofen, och den har nu att undan för undan avsätta medel för gäldande av dessa kostnader. Då katastrofen ändock kommit och blivit av så stor omfattning synes det oss tillbörligt och rättvist att full ersättning lämnas för de skador, som nu beräknats. Härför talar också den omständigheten, att befolkningen under översvämningstiden minst en månads tid varit förhindrad att sköta sin näring och därav erhålla sin utkomst. Under tiden sedan har i många fall livsförnödenheter tagits på kredit, som de nu sakna medel att betala. Befolkningen har utan tvivel hoppats på att statsmakterna skulle tillmötesgå länsstyrelsens förslag om en rättvis och betryggande ersättning och inrättat sig därefter. Det är

vår tro, att var och en, som haft tillfälle att på nära håll bevittna befolkningens stora svårigheter, måste säga sig att synnerligen vägande sociala skäl motivera en ersättning enligt av länsstyrelsen och utredningsmannen förordade grunder.

Den av departementschefen anförda betänkligheten, att lämnande av full ersättning skulle för framtiden kunna medföra föga önskvärda konsekvenser, synes oss ej vara av allvarligare natur, enär översvämningarna i ifrågavarande områden och därav uppkomna skador utgjort en säregen företeelse utan motsvarighet på andra håll i vårt land, detta ej minst på grund av befolkningens insatser och ansträngningar för att skydda sig och sin egendom.

Med anledning av vad vi sålunda anfört tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte medgiva, att för ersättandet av skada och kostnader till följd av Ume- och Vindelälvarnas översvämning våren 1938 med den värderade skadans hela belopp må — utöver det belopp, vilket jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 17 juni 1938 i anledning av översvämningen anvisats för utbetalning till länsstyrelsen i Västerbottens län — från förslagsanslaget till oförutsedda utgifter disponeras ett belopp av högst 226,500 kronor.

Stockholm den 6 maj 1939.

Eric Hansson.

Elof Lindberg.

Uddo R. Jacobson.

Ewald Lindmark.

Andreas Nilsson,
Norrlångträsk.

J. H. Johansson
i Norrfors.

O. E. Sandberg.